

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobce: **P. Z.**
bytem W. 636/6, O.
zastoupen advokátem JUDr. Pavlem Kvíčalou
sídlem náměstí T. G. Masaryka 18, 796 01 Prostějov

proti
žalovanému: **Generální ředitel Vězeňské služby ČR**
sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2016, č. j. VS-138254-7/ČJ-2016-80000L-51ODV, ve věci kázeňského přestupku

takto:

I. Rozhodnutí Generální ředitel Vězeňské služby ČR ze dne 23. 11. 2016, č. j. VS-138254-7/ČJ-2016-80000L-51ODV, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Pavla Kvíčaly, sídlem náměstí T. G. Masaryka 18, 796 01 Prostějov.

Odůvodnění:

1. Ředitel Vazební věznice Olomouc (dále jen „ředitel věznice“) rozhodnutím ze dne 18. 8. 2016, č. j. VS-115775-10/ČJ-2016-803720-13 uznal žalobce vinným ze spáchání kázeňského přestupku spočívajícího v porušení § 45 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), tj. porušení základní povinnosti příslušníka dodržovat služební kázeň, spočívající v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů, za což mu uložil kázeňský trest snížení základního tarifu o 10 % na dobu 3 měsíců podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru. Jednání žalobce mělo spočívat v tom, že dne 4. 7. 2016 během plnění služebních povinností vrchního dozorce při provádění zprostředkování a monitoringu telefonického hovoru obviněného D. D. nepostupoval v souladu s § 2 odst. 5 Nařízení ředitele Vazební věznice Olomouc č. 13/2015 a § 43a odst. 3 vyhlášky č. 109/1994 Sb., neboť umožnil obviněnému telefonický hovor s osobou odlišnou od osoby, s níž měl telefonický hovor povolen na základě žádosti ze dne 1. 7. 2016 (telefonický hovor měl být uskutečněn s panem P. K. z rodinných důvodů, žalobce však umožnil obviněnému telefonovat s panem K. B., který vystupoval jako poškozený v trestní věci daného obviněného). Žalovaný zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí ředitele věznice potvrdil.
2. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Namítal, že:
 - a) oznámení o zahájení řízení ze dne 20. 7. 2016 pro skutek ze dne 4. 7. 2016 se neshoduje s podnětem Policie ČR ze dne 13. 7. 2016, který se týkal hovoru z věznice ze dne 30. 6. 2016;
 - b) obviněný v žádosti o telefonický hovor ze dne 1. 7. 2016 uvedl telefonní číslo do provozovny K. B., jehož byl P. K. zaměstnancem. Hovor na pevnou linku může být přijat kýmkoli a bezprostředně po zahájení hovoru není možné provést kontrolu, zda obviněný skutečně hovoří s člověkem, k jehož hovoru se přihlásil;
 - c) hovor je zachycen pouze na CD a je nesrozumitelný. Obviněný hovoří nesmyslně, nekonkrétně a není možné identifikovat, kdo s obviněným hovoří a zda obsahem hovoru je trestní řízení. Z odposlechu nevyplývá, že by se obviněný dopouštěl protiprávního jednání;
 - d) vyhláška č. 109/1994 Sb. je pouze formálním předpisem, neboť nelze objektivně posuzovat jednostranný obsah rozhovoru. Obviněný může mluvit cizím jazykem, slangově, v šifrách apod., tudíž ani při podrobném sledování nemusí být třetí osoba s to zjistit, o čem se mluví;
 - e) uložený kázeňský trest je nepřiměřeně přísný. Při posuzování osoby žalobce ředitel věznice odkazuje na písemné napomenutí žalobce z listopadu 2013, které však nemůže být přítěžující okolností při ukládání kázeňského trestu a nemělo být ani zmiňováno,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

neboť v květnu 2014 byl žalobce hodnocen již velmi dobře, tudíž je zřejmé že napomenutí z listopadu 2013 splnilo svou preventivní a represivní funkci. Ředitel věznice při odůvodnění výše trestu poukazoval na to, že jednání žalobce má opakující se tendenci, což však vzhledem k zásadě presumpce neviny nebylo možné konstatovat, neboť správním orgánem zmíněný kázeňský trest za přestupek, pro který bylo vedeno řízení v červenci 2016, nebyl pravomocně uložen, když rozhodnutí žalovaného č. j. VS-115250-2/ČJ-2016-80000L-51ODV bylo vydáno až dne 6. 9. 2016, a následně proti němu byla rovněž podána žaloba;

- f) žalobce v odvolacím řízení doložil dne 17. 10. 2016 žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2016. Při nahlížení do spisu dne 15. 11. 2016 však zástupce žalobce zjistil, že žaloba není ve spise založena. Mělo se přitom jednat o jeden z podkladů, na základě kterého mělo být rozhodováno o vině žalobce z důvodu nepravdivého tvrzení ředitele věznice o tom, že jednání žalobce má opakující se tendenci. Odvolací řízení tak proběhlo na základě neúplného spisového materiálu, přičemž žalovaný se s důkazním návrhem nevypořádal.

3. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. K žalobním bodům uvedl:

ad a) přípis Policie ČR ze dne 13. 7. 2016 byl pouze podnětem pro šetření skutečností, které předešly možné spáchání kázeňského přestupku žalobcem. V rámci šetření bylo zjištěno, že jediný telefonický hovor byl veden dne 4. 7. 2016. Podnět není pro žalovaného závazný;

ad b) v posuzované věci bylo spojení navázáno s osobou odlišnou, než byla uvedena na schválené žádosti obviněného, na což žalobce nijak nereagoval, tj. nesnažil se zastihnout schválenou osobu a hovor s jinou osobou neukončil. Přepojování na provozovně nemělo na věc vliv;

ad c) z nahrávky na CD je zcela zřetelné, kdo zvedl telefon (K. B. se představil hned dvakrát). Obsah telefonického hovoru není pro posouzení věci primárně podstatný, neboť žalobci je kladeno za vinu, že umožnil obviněnému telefonický hovor s odlišnou než schválenou osobou;

ad e) výše trestu je přiměřená, neboť při jeho ukládání bylo přihlíženo ke všem zákonným skutečnostem (závažnosti přestupku, způsobu spáchání, pohnutkám, dosavadnímu přístupu žalobce k plnění povinností a k tomu, zda byl již kázeňsky trestán). K písemnému napomenutí řešenému v červenci 2016 nebylo ředitelem věznice přihlíženo, tento pouze zmínil, že je s žalobcem toto řízení vedeno. Opakující tendence je patrná z toho, že se již jedná o nejméně druhé řízení ve věcech služebního poměru, týkající se kázeňského přestupku se žalobcem;

ad f) podání žalobce, doručená žalovanému 18. 10. 2016, nebyla administrativním nedopatřením vytištěna a založena do spisového materiálu, podání jsou však obsažena v databázi ETŘ, v níž Vězeňská služba ČR eviduje veškeré písemnosti a podání účastníků řízení. Správní orgány respektovaly zásadu presumpce neviny a žalovaný při přezkumu závěrů ředitele věznice o druhu a výši kázeňského trestu přihlížel k bezúhonnosti žalobce před spácháním skutku.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Krajský soud

rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

5. Žalobní bod a) je zcela lichý. Krom toho, že žalobce neuvádí, jaké zákonné ustanovení mělo být tvrzenou odlišností obsahu podnětu Policie ČR a oznámení o zahájení řízení o kázeňském přestupku porušeno, ani jak by se tvrzené porušení mohlo dotknout jeho subjektivních veřejných práv, je třeba zdůraznit, že řízení o kázeňském přestupku je zahajováno výlučně z moci úřední, přičemž vnější podnět k jeho zahájení není vyžadován. Žádost Policie ČR o zprávu o telefonátu ze dne 13. 7. 2016 byla toliko impulsem k prověření telefonátů obviněného D. Dostála, při němž následně bylo zjištěno pochybení žalobce ze dne 4. 7. 2016, pro které bylo posléze zahájeno řízení o kázeňském přestupku.
6. Žalobní bod b) je zcela vyvrácen obsahem správního spisu, zejména pak zvukovým záznamem na CD, z něhož je zřejmé, že žalobce si byl vědom toho, že hovor nepřijala osoba uvedená v žádosti, nýbrž osoba, která se opakovaně představila jako K. B. Žalobcova argumentace o problémech spojených s přepojováním hovorů na provozovně je ryze teoretická, neboť k žádnému přepojení nedošlo.
7. Prakticky totéž platí o žalobním bodu c). Kvalita zvukového záznamu na předloženém CD je zcela dostatečná, sdělení pronášená jednotlivými osobami jsou zřetelně slyšitelná a jednoznačně je zřejmé, že žalobce předal obviněnému telefon k uskutečnění hovoru za situace, kdy se volaná osoba představila jako K. B., nikoli P. K., s nímž měl žalobce hovor schválen. Rovněž je ze zvukového záznamu zcela zřejmé, že komunikace neproběhla o rodinných záležitostech.
8. Žalobní bod d) je spekulativní a mýjí se s reálným obsahem nahrávky. Ze zvukového záznamu je zřejmé, že osoby hovořily česky a jejich rozhovor byl prostý šifer a slangu.
9. Důvodným však shledal krajský soud žalobní bod e) směřující proti odůvodnění uloženého kázeňského trestu.
10. Podle § 186 odst. 6 zákona o služebním poměru *při určení druhu kázeňského trestu se přihlédne k závažnosti kázeňského přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu příslušníka k plnění služebních povinností a k tomu, zda již byl kázeňsky trestán. Jestliže se ve společném řízení projednává více kázeňských přestupků téhož příslušníka, přihlédne se při ukládání druhu kázeňského trestu též k této skutečnosti.*
11. Z obsahu rozhodnutí ředitele věznice krajský soud zjistil, že druh a výměra trestu jsou odůvodněny na str. 4 takto: „Při rozhodování o uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek jsem přihlížel také k průběžnému hodnocení účastníka řízení. Přestože vedoucí oddělení výkonu vazby a trestu hodnotí účastníka řízení velmi dobře (květen 2014), tak účastník řízení byl již kázeňsky trestán v listopadu 2013 písemným napomenutím, a dále bylo s účastníkem řízení v červenci 2016 vedeno řízení ve věcech služebního poměru, kde byl potrestán opět písemným napomenutím, avšak tato věc ještě nebyla pravomocně skončena. Jednání účastníka řízení v rozporu s předpisy má tudíž opakuující se tendenci. Samotné jednání, které je předmětem řízení ve věcech služebního poměru, hodnotím jako závažné, neboť nedbalý výkon služby při práci s vězněnými osobami může zapříčinit mimořádnou událost.“
12. Žalovaný pak na výtky vůči uloženému trestu, uvedené v odvolání žalobce, reagoval na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí takto: „Ohledně přiměřenosti uloženého kázeňského trestu nemá odvolací orgán žádné pochybnosti. Skutek se z pohledu odvolacího orgánu jeví natolik

závažným, že se účastníkovi řízení nedá uložit pouze písemné napomenutí. Nadto zůstává nevyvratitelným faktem, že účastník řízení již byl řešen pro porušení služební kázně. V napadeném rozhodnutí se jedno konstatuje skutečnost vedení jiného řízení ve věcech služebního poměru vůči témuž účastníkovi řízení. Není k tomu ale přihlíženo jakožto k přitěžující okolnosti, poněvadž poté by se musel ukládat výrazně přísnější kázeňský trest.“

13. Z citovaných kusých odůvodnění je zřejmé, že služební funkcionáři obou stupňů požadavkům § 186 odst. 6 zákona o služebním poměru nedostáli. Povinnost přihlédnout ke skutečnostem uvedeným v citovaném ustanovení totiž nezahrnuje pouze nutnost zahrnout tyto skutečnosti do svých úvah, nýbrž současně povinnost s těmito úvahami seznámit účastníka řízení a učinit je tak přezkoumatelnými, což se však v posuzované věci nestalo. V odůvodnění výroku o trestu v rozhodnutí ředitele věznice zcela absentuje popis způsobu spáchání přestupku, jakož i popis významu a rozsahu jeho následků. Hodnocení jednání žalobce jako závažného zdůvodnil ředitel věznice nic neříkající obecnou větou o tom, že *„nedbalý výkon služby při práci s vězněnými osobami může zapříčinit mimořádnou událost“*, z níž však není seznatelné konkrétní hodnocení projednávaného případu. Jediným reálně hodnoceným hlediskem pro uložení trestu tak bylo ze strany ředitele věznice hodnocení osoby žalobce, z něž však explicitně neplyne, že by druhé napomenutí nebylo zahrnuto do závěru o opakující se tendenci žalobce k jednání v rozporu s předpisy.
14. Žalovaný pak v žalobou napadeném rozhodnutí nepřezkoumatelnost odůvodnění výroku o trestu v rozhodnutí ředitele věznice nenapravil. Omezil se na obecné hodnocení jednání žalobce jako *„natolik závažné, že se účastníkovi řízení nedá uložit pouze písemné napomenutí“*, aniž by však uvedl, z jakých okolností tato závažnost plyne. Dále je třeba žalobci přisvědčit, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou nemožnosti přihlížení k napomenutí z roku 2013, které bylo dle žalobce *„zahlazeno“* velmi dobrým hodnocením z května 2014. Z § 186 odst. 6 zákona o služebním poměru sice vyplývá, že služební funkcionář musí vždy k *dosavadnímu přístupu příslušníka k plnění služebních povinností a k tomu, zda již byl kázeňsky trestán* přihlížet, avšak z hlediska přezkoumatelnosti odůvodnění výroku o trestu je nezbytné, aby zjištění služebního funkcionáře o těchto okolnostech nebyla pouze jejich konstatováním, nýbrž aby tato zjištění služební funkcionář podrobil hodnocení a uvedl, zda a v jakém směru byla pro výměr druhu a výměry trestu relevantními. Ve vyjádření k žalobě pak žalovaný zcela v rozporu s obsahem citované pasáže napadeného rozhodnutí uvedl, že přihlédl k bezúhonnosti žalobce. Za bezúhonného však žalobce v napadeném rozhodnutí zřetelně nepovažoval.
15. Důvodným pak shledal soud též žalobní bod f), což částečně žalovaný ve vyjádření k žalobě uznal. Žalovaný zatížil řízení procesní vadou jednak tím, že podání žalobce neučinil součástí spisu, zejména však tím, že se ke skutečnostem v něm uvedeným nijak nevyjádřil.
16. Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost odůvodnění výroku o trestu podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný bude povinen odůvodnit druh a výši trestu dle kritérií uvedených v § 186 odst. 6 zákona o služebním poměru a řádně se vypořádat se všemi odvolacími námitkami žalobce vůči tomuto odůvodnění.

17. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 11 228 Kč tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, a dále náklady za zastupování žalobce advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 6 200 Kč za 2 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení a sepsí žaloby, přičemž odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT, náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 600 Kč, tj. 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT, a dále náhrada 21% DPH z přiznané odměny a náhrad ve výši 1 428 Kč dle § 57 odst. 2 s. ř. s.
18. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 27. července 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu